

sthyrelse i de senere Aar, og at den store Underbalance, som det lider af, daterer sig fra tidligere Tider og fra halvt fuldendte Arbejder, hvis Nytte man anstaae for meget tvivlsom. Paa den ene Side hidrører denne fra slige Foretagender og paa den anden Side fra Forhold og Omstændigheder, som ligge aldeles udenfor Theatrets Virksomhed, eller fra saadanne Forhold, hvorpaa det aldeles ingen Indflydelse har haft; jeg skal her nævne Kriegen, som beteg Befolkningen Lyst til at gaae i Theatret, jeg skal nævne Kongens Død, som ligefrem foraarsagede Forbud imod Theatrets Forestillinger; endelig skal jeg nævne, at Sædtillægsbestemelsen ogsaa har været en af de Grunde, der have bevirket, at Theatrets Stilling er bleven flettere. Nu er det altsaa min Mening, at, dersom det ærede Medlem for Ribe Amts 5te Valgfreds og det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgfreds virkelig vilde have, at vi skulle see at blive Theatret qvit som Statsindretning, saa skulde de støtte den Bestræbelse, som jeg her har antydet burde gøres, nemlig at nedsette en Commission; maaskee dette kunde bestyrke den høitærede Kultusminister i den Beslutning, han allerede har antydet, at han muligt vil gjøre dette Skridt; han har i ethvert Tilfælde ikke sagt, at han ikke vil gjøre det, idet han har erklæret, at han vilde tage dette Spørgsmaal under Overveielse. Naar nu Mange og selve Ministeriet ere stemte i denne Retning, ere overbeviste om, at dette Skridt vil faae Betydning, saa troer jeg, at der er Veien til at faae Theatret affkaffet som Statsindretning. Støt dette Forslag, og lad os saa see, hvad der kommer ud deraf; først naar der foreligger Forslag fra en saadan Commission, vil man see, om jeg har forandret mit Standpunkt eller ikke. Jeg paastaaer, at det er Uret nu at gjøre mig en saadan Betydning, og jeg skal i Særdeleshed opfordre det ærede Medlem for Ribe Amts 5te Valgfreds, som tog saa stærkt fat paa mine Udtalelser, til at vise sin virkelige Villie til at faae Theatret til at ophøre som Statsindretning derved, at han ogsaa gaaer ind paa at anbefale denne Fremgangsmaade. Det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, at Theatret ikke havde Ret til Sædtillæg,

men at de Enkelte muligviis havde Ret dertil. Ja, dette troer jeg ogsaa nok er rigtigt; men saa spørger jeg det ærede Medlem: Dersom disse Embedsmand have Ret til Sædtillæg og altsaa faae det tildømt ved Domstolene, hvem troer han saa, der kommer til at udrede det? Troer det ærede Medlem ikke, at det bliver Theatret, eller rettere sagt Statskassen? Det er ligegyldigt, hvad man kalder det, thi naar det er Staten, der opretholder Theatret, ved at betale dets Tab, da bliver det Statskassen, der betaler, og om Statskassen kommer til at betale til Theatret eller til vedkommende Skuespillere, er efter min Mening med Hensyn til Pengendgiften noget aldeles ligegyldigt; men det er dog mindre klædeligt, synes jeg, at disse Mænd skulle være nødsagede til at tilkæmpe sig en Indtægt, som det erkjendes, at de have Ret til; thi naar der ikke tillige opnaaes nogen Besparelse for Statskassen, saa er det aldeles u hensigtsmæssigt at lade noget Saadant komme frem. Vil man gjøre Noget strax for at indskrænke det, som egentlig er det Byrdefulde, og for at lette Theatrets Overgang fra at være en Statsindretning til at blive privat, eller til maaskee ganske at ophøre, da kan man jo gjøre dette ved, som jeg sidste Gang antydede, at forhøje Forholdstallet for den Deel af ledige Gager, som skal falde bort. Nu er Forholdstallet $\frac{1}{4}$, før var det $\frac{1}{3}$, og man kan altsaa nu gjøre det til $\frac{1}{2}$, og da den ærede Minister har ladet os vide, at han ikke havde særdeles Meget imod, at man ikke tilfod faste Ansættelser ved Theatret i det Finantsaar, som Talen er om ved denne Lov, synes dette mig at maatte være et Fingerpeg, om, at vi uden Fare kunne gjøre et Skridt af denne Natur. Er der Noget, der til 3die Behandling vil være med til at stille et Forslag i saa Henseende, da skal jeg tiltræde det — det erklærer jeg herved —, men lad saa være med at sige, at jeg ikke ogsaa vil lette Theatrets Overgang fra at være en Statsindretning til at blive en privat Anstalt, og at jeg ikke vil være med til at bespare, hvad der kan bespares. Jeg vil ikke foreslaae Besparelser af den Betydning, at Forslaget, hvis det vedtages, efter al Sandsynlighed kommer tilbage hertil fra det andet Thing, hvilket vil have tilfølgende, at vi skulle